

Με τον Ανδρέα

Άρθρο του Τηλέμαχου Χυτήρη 29-11-05

Μετά την περιπέτεια του «Hartfield» και την επιστροφή του Ανδρέα Παπανδρέου στην Αθήνα, υπήρξε μία περίοδος έντονων πολιτικών εξελίξεων που τελικά οδήγησαν στις εκλογές τον Ιούνιο του '89 και την ήττα του ΠΑΣΟΚ. Στην Κυβέρνηση ανήλθε πλέον η αποκαλούμενη «συγκυβέρνηση» της Ν.Δ. με τον ενωμένο τότε Συνασπισμό (ΚΚΕ και ΕΑΡ). Η στενή σχέση κι ο ιδιαίτερος δεσμός μου με τον Ανδρέα που είχε αναπτυχθεί στη διάρκεια της παραμονής μας στην Αγγλία, είχε ατονήσει στην Αθήνα. Είχα επιστρέψει στη θέση μου ως ειδικός γραμματέας στην τότε Γενική Γραμματεία Τύπου και δεν τον ξανάδα από κοντά. Τον Ιούλιο του '89 ξαφνικά με κάλεσε στο Λαγονήσι που είχε πάει για το Σαββατοκύριακο. Καθόταν σε μια πολυθρόνα έξω στον κήπο, με την «Herald Tribune» δίπλα του, πίνοντας το καθιερωμένο «δυο δάκτυλα ούισκι». Με ρωτούσε διάφορα, για την επικαιρότητα κυρίως, ξαφνικά σηκώθηκε και με ηρεμία που έκρυβε δύναμη άρχισε να μιλάει πολιτικά. Είδα έναν Ανδρέα από τα παλιά, αποφασισμένο, από τη θέση της αντιπολίτευσης πλέον, να αντιμετωπίσει πολιτικά «όπως αυτός ήξερε» την καινούρια και δυσμενή για το ΠΑ.ΣΟ.Κ. και τον ίδιο κατάσταση. Οι δυσκολίες τον πείσμωναν, τον έτρεφαν πολιτικά, έδιναν ένα περιεχόμενο στη ζωή του από 'δω και πέρα, είχε ξυπνήσει μέσα του ο αγωνιστικός εαυτός του. Ο καταβεβλημένος μεν, λέων δε, ήταν εδώ, κι όλοι απέναντι. Άλλο που δεν ήθελε. Αφού μιλήσαμε για πολλά και θυμηθήκαμε πολλά μου είπε: «σε θέλω δίπλα μου». Ξαφνιάστηκα. Αναλογίστηκα την ευθύνη. Σκέφτηκα τα ενδιαφέροντά μου, τη στάση μου απέναντι στην πολιτική, τα όρια που ο καθένας βάζει στον εαυτό του, αλλά και την τεράστια πρόκληση που είχα μπροστά μου. Άρχισα να μιλάω. Με άκουγε και ταυτόχρονα διάβαζε τις σκέψεις μου. Δύο φράσεις μου είπε και μ' ευχαρίστησε «χαίρομαι που θα συνεργαστούμε». Έτσι άρχισε μια νέα δύσκολη όσο και γοητευτική περιπέτεια που έμελλε να τελειώσει με το θάνατό του, 8 χρόνια αργότερα, το βράδυ της 23ης Ιουνίου 1996, στο σπίτι του στην Εκάλη. Η συνεργασία άρχισε αμέσως, σε καθημερινή βάση βρισκόμουν πράγματι δίπλα του, παρακολουθούσα τα μέσα, του επεσήμανα θέματα

εν εξελίξει, συζητούσαμε χειρισμούς. Εννοείται ότι συνεχώς με «ζύγιζε», τι; πως; γιατί; πότε;... μια συνεχής εξέταση των προτάσεων μου, των απόψεών μου. Ο Ανδρέας πήγαινε πάντα τα πράγματα πιο πέρα, έβλεπε την τελική έκβασή τους. Ανέλυε, συνέθετε, αποφάσιζε. Ήταν οι γοητευτικότερες στιγμές του. Ένας πολιτικός δάσκαλος. Μου επεσήμαινε ότι οι πολύ μικρές στεγνές ειδήσεις των εφημερίδων έχουν μεγαλύτερο νόημα από τους πηχυαίους τίτλους. Γιατί οι μικρές ειδήσεις έκρυβαν εν σπέρματι, το γεγονός της επόμενης περιόδου. Όταν έφτιαξα για πρώτη φορά ένα προσχέδιο ομιλίας με κάλεσε στο γραφείο του, μου έδειξε το κείμενό μου. Μέσα σ' ένα κύκλο με κόκκινο μελάνι είχε τη λέξη «εγώ». «Αυτή η λέξη δεν έχει θέση στις ομιλίες μου ή στις δηλώσεις μου, δεν υπάρχει. Υπάρχει το «εμείς», «η Ελλάδα», «ο λαός», «το ΠΑ.ΣΟ.Κ.»"....

Μπορεί κανείς να κάνει όποια κριτική θέλει στον Ανδρέα Παπανδρέου, εξάλλου στους πολιτικούς συνήθως μόνο κριτική γίνεται. Η Ιστορία μιλάει αργότερα. Όποιος όμως είχε την τύχη να τον γνωρίσει από κοντά, ξέρει σίγουρα ότι ήταν μια εξαίρεση.

Πηγή: http://hitiris.eu/downloads/stories/TH_archive0031_stories1379340419.pdf

Δημιουργία αρχείου: 16-09-2013 17:06
